

JEZUS IN DE STORM

Op verzoek van velen wordt de preek, uitgesproken in de Ned. Herv. Kerk te Putten, ter herdenking van de ramp van 1 en 2 oktober 1944, uitgegeven. De Heere, door Wie de kracht in onze zwakheid wordt volbracht, gaf een gezegende dienst van het Woord. Zijn Naam alleen daarvoor de eer!

Door de verspreiding van deze preek moge velen, die niet konden komen, een zegen ontvangen en anderen die wel tegenwoordig waren, nader bepaald worden bij het gesproken Woord. Moge de Heere door Zijn Geest Zijn stem doen horen aan velen die Christus in de storm nog niet hebben ontmoet en Zijn kinderen troosten en funderen in het allerheiligst geloof.

G. Boer.

Putten, oktober 1946.

Liturgie.

Votum en groet.

Zingen : Psalm 103 : 8 en 9.

De twaalf artikelen.

Schriftlezing : Mattheüs 14 : 22 – 33.

Gebed.

Tekstlezing : Mattheüs 14 : 22 – 33.

Zingen : Psalm 77 : 1, 10 en 11.

Prediking.

Zingen : Psalm 94 : 8 en 7.

Dankgebed.

Zingen : Psalm 84 : 3 en 4.

Zegenbede.

Tekst :

Mattheus 14 : 22-33.

En terstond dwong Jezus Zijn discipelen in het schip te gaan, en voor Hem af te varen naar de andere zijde, terwijl Hij de scharen van Zich gelaten had. En als Hij nu de scharen van Zich gelaten had, klom Hij op de berg alleen, om te bidden. En als het nu avond was geworden, zo was Hij daar alleen. En het schip was nu midden in de zee, zijnde in nood van de baren; want de wind was hun tegen. Maar ter vierde wake des nachts kwam Jezus af tot hen, wandelende op de zee. En de discipelen ziende Hem op de zee wandelen, werden ontroerd, zeggende: Het is een spooksel! En zij schreeuwden van vreze. Maar terstond sprak Jezus hen aan, zeggende: Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet. En Petrus antwoordde Hem, en zei: Heere! Indien Gij het zijt, zo gebied mij, tot U te komen, op het water. En Hij zei : Kom. En Petrus klom neder van het schip, en wandelde op het water om tot Jezus te komen. Maar ziende de sterke wind werd hij bevreesd, en als hij begon neder te zinken riep hij, zeggende : Heere behoud mij! En Jezus terstond de hand uitstekende greep hem aan, en zei tot hem: Gij kleingelovige! Waarom hebt gij gewankeld? En als zij in het schip geklommen waren, stilde de wind. Die nu in het schip waren, kwamen en aanbaden Hem, zeggende: Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!

Gemeente,

In dit uur, dat zwaar is van weemoed en herinneringen, willen wij het Woord bedienen en God geven ons de genade, dat het niets anders moge zijn dan bediening van het Woord, toegepast voor dit bijzondere uur. Wij willen spreken over:

1^e. Het schip in de storm.

2^e. Jezus erbij.

3^e. Petrus naar Jezus.

1^e. *Het schip in de storm.*

Het verband van ons teksthoofdstuk laat ons zien, dat de wonderbare spijziging van de vijf duizend onverwachts en onverhoopt werd afgebroken. In de scharen ontvlamden de nationalistische hartstochten. Hij, Die broden kan vermenigvuldigen is onze Messias! Wij willen Hem Koning maken. Hoe hadden de discipelen het naar hun zin. Nu ging het waarlijk goed. Maar zie nu... wat gebeurt? Jezus dwingt hen in het schip te gaan en naar de andere zijde over te varen. Bitter is de teleurstelling. Zij doen het liever niet. Maar Jezus dwingt hen. Daarna laat Hij de scharen van Zich. Met Zijn machtswoord zendt Hij ze heen en zij gaan. De discipelen gaan in het schip om de overkant te bereiken en Jezus gaat verder het gebergte in, alleen, om te bidden. Jezus in het gebed. Hij trekt Zich uit het gewoel terug in de eenzaamheid. Daar is het goed, gemeenschap zoeken met de Vader. Daar vloeien Hem nieuwe krachten toe voor Zijn geweldige taak. Jezus is Hogepriester en als Hogepriester draagt Hij de Zijnen op het hart en op de vleugels van het gebed.

Zij waren wel uit 't oog, maar niet uit het hart. Zijn gebed voor hen is hun bidden en noodgeschrei reeds voor. Jezus dwong Zijn discipelen over te varen. Jezus dwong Zijn discipelen de storm in. Jezus draagt hun nood, die nog komen moet, reeds op aan de Vader.

Is dát niet een medelijdende Hogepriester? Hij alleen in het gebed. Maar zij? Een plotselinge wind, zo verraderlijk en zo fel steekt op, valt op het schip aan en de golven rijzen toren hoog. Onheilspellende wolken pakken zich samen. Zij zijn in grote nood. Hun toestand is bedenkelijk en hachelijk. Was Jezus er nu maar! Ook al lag Hij dan maar onder in het schip te slapen, geen nood, zij zouden Hem wekken en zeggen: "Meester, bekommert het U niet, dat wij vergaan?" Ze tobden zich af, uur na uur. Zij, schippers van hun vak laten het er niet bij zitten, maar roeien uit alle macht. Zij pijnigen zich zeer, worden zoals het er letterlijk staat met foltering onderzocht. Maar het wordt steeds erger. De eerste nachtwake gaat voorbij, Jezus komt niet. De tweede nachtwake eveneens. Jezus is er nog niet. De derde kroop martelend traag voorbij. Jezus komt niet meer! Met inspanning van alle krachten zijn ze in drie nachtwaken nauwelijks in het gaan gevorderd. Zie, het ene ogenblik op de kam van een woedende golf, met het gehuil van de storm in hun oren en het volgende ogenblik als in de afgrond neerdalend met de dood voor ogen.

Zo is. gemeente, ons dorp geworpen in de storm van de oordelen van God. De landelijke rust van ons schone Veluwe-dorp werd verstoord en het onweer brak los. Onverwachts, snel, verbijsterend snel pakten de onweerswolken zich boven ons samen. Als met een valwind, als met een windhoos streek de Duitse adelaar over ons heen en deed zijn verwoestend werk. De oordelen van God over Nederland trokken zich hier als in een knooppunt samen. Waren het over het gehele land golven en baren, hier werd het een draaikolk, waarin toen ongekende diepten van de toorn en de oordelen van God zich ontsloten, gepaard aan afgronden van haat, wreedheid en boosheid van mensen.

In het vreselijke dat hier plaats vond, is iets gevoeld van de ontzagwekkende diepten van de toorn van God, die zich richt tegen onze zonden. Een oplichten van een tip van de sluier van wat het eenmaal wezen zal om niet verzoend te sterven en dan te vallen in de handen van de levende God.

Zoals de discipelen geworsteld hebben met de wind als een door God verkoren instrument om hen in de nood te brengen, zo heeft onze gemeente geworsteld en worstelt ze nog met het instrument, dat God heeft willen gebruiken. Die tegenwind kwam van God. En de ramp over Putten komt ook van God. Is er een kwaad in de stad, dat de Heere niet werkt? Komt niet uit de mond van de Allerhoogste het kwade en het goede? Heeft de Heere onrecht gedaan? Heeft Putten te klagen over de Heere of de Heere over Putten? Heeft het ontbroken aan zegeningen? Heeft het ontbroken aan waarschuwingen? Heeft het ontbroken aan mannen en vrouwen, die door Gods genade, levend uit het profetisch Woord, zich hebben bedroefd over de toenemende verflauwing en afzakking, afval en goddeloosheid? Nog een keer, hebben wij te klagen over de Heere? Wie klagen wil, die klage, maar een ieder klage over zijn zonden! In het licht van de deugden van God wordt het wonder nog veel groter, dat wij er nog zijn, dan dat wij er niet meer zouden zijn. In het licht van onze zonden en ongerechtigheid, wordt het geduld van God met ons, die deze kastijding overleefden, nog veel groter.

Maar waren zij, die weggevoerd werden of op een andere wijze om het leven kwamen in al die bange jaren, grotere zondaars dan wij? Waren de buurtschappen Veenhuizerveld, Koudhoorn, beter dan het Dorp, Stenenkamer, Hoef, Diermen en buurtschap Hell? Was Putten goddelozer dan andere plaatsen? Hoor het antwoord van de Heere: Neen zij! Maar indien u zich niet bekeert, u zult allen desgelijks vergaan! Het zij ons vandaag als een vlammeende waarschuwing meegegeven op onze levensweg. Putten in de storm. Ginds in de ellende de mannen en de zonen. Hier de achtergebleven betrekkingen, die nog niet voor de helft van de ernst van de toestand waren doordrongen. Daarom werd de bevrijding met de lange dodenlijsten de ware benauwing. Putten in nood! Waar was Jezus?

Was Hij er niet, toen de fiolen van toorn over onze plaats werden uitgegoten? Was Hij er niet toen overal de dood ons tegen grijsde? Was Hij er niet, toen iedereen ineenkromp van vrees? Was Hij er niet, toen bandeloosheid en banditisme rondwaarden? Was Hij er niet, toen de mannen, die wij heden gedenken, als schapen ter slachting werden weggeleid? Had Hij, ik durf 't haast niet te zeggen, maar 't komt als vanzelf naar boven, had Hij dit niet kunnen verhinderen? Aan Hem is toch alle macht in hemel en op aarde gegeven? Toen alles in 't werk gesteld werd om dit te voorkomen en later om te redden? Toen er hier in dit bedehuis en in de huizen gebeden werd? Hoorde Hij het gebed niet van die kleine jongen, van die vrouw, van die ouders, van die verloofde? Waar was Jezus? Hoog gezeten in heerlijkheid, aan de rechterhand van de Vader, als Hogepriester in 't gebed. Biddend, terwijl de satan rondging als een briesende leeuw, met de zeef in de hand om de kerk van deze plaats te ziften als de tarwe en zijn oogst binnen te krijgen. Biddend, dat het geloof van de Zijnen niet zou ophouden, dat in deze benauwdheid geestelijke kinderen zouden geboren worden, tot de doorbraak van het geloof zouden komen. Hij was biddend voor Zijn gehele uitverkoren schare, die ook van deze plaats moest en moet worden binnengehaald.

Vandaar die onttrekking! Vandaar die donkere nacht met die ontzettende stormen. Vandaar die angst, verbijstering, ontzetting, droefheid zonder tranen, verkilde en door spanning wezenloze ogen, de onrust en de neerbuigende gestalten van het hart en soms dat uitschreien voor God. Zou de Heere er niet van weten? Zou de Heere ooit Zijn Kerk vergeten? Zou Jezus ooit Zijn discipelen vergeten? Ook al zagen zij Hem niet, Hij zag hen wel! En... Hij bad voor Zijn Kerk.

2e. Jezus erbij.

Maar ter vierde wake in de nacht kwam Jezus af tot hen, wandelende op de zee. En de discipelen, ziende Hem op de zee wandelen, werden ontroerd, zeggende: “ Het is een spooksel!” En zij schreeuwden van vrees! Ter vierde nachtwake. Dat was laat, heel laat. Wat zullen zij geklaagd hebben! De Heere heeft ons vergeten. Onze weg is voor de Heere verborgen. Zij zagen wel op wat voor ogen is, wel wat hun in de weg stond, maar wisten niet dat hun verhinderingen geen verhinderingen voor Jezus waren. Zij wisten niet en toch wisten zij het wel, maar zij leefden er niet uit, dat Zijn weg is in de zee en Zijn pad in diepe wateren en Zijn voetstappen worden niet gekend.

Wie kan Gods weg doorgronden? Wie weet van tevoren, hoe God leiden zal? Wie had ooit kunnen denken, dat zo'n weg voor onze gemeente nodig was en is? Maar is het niet in 't algemeen de weg van de Heere dat Hij ons in de zee werpt, opdat in die zee zou blijken, wat de Heere is voor Zijn volk? Wordt daar niet al het onze in de smeltkroes geworpen en wordt daar niet huiveringwekkend getoond, wie en wat wij zijn en blijven, zelfs na ontvangen genade? Wordt in tegenslag en druk niet openbaar wat er in het hart woelt en werkt? Zeker, nood leert bidden, maar nood leert ook vloeken! Er is hier in de kerk, hier in Putten en daar in de kampen ernstig gebeden, maar er is ook zo ijzingwekkend gevloekt! Er is gesmeekt én er is gelasterd! Daar zijn er geweest, die hier bijna nooit in waarheid gebeden hadden, maar daar de waarheid hebben verstaan van Psalm 50: “ Roep Mij aan in de dag der benauwdheid en Ik zal er u uithelpen en u zult Mij eren.” Van hen is het zondenregister onder de werking van de Heiligen Geest opengegaan onder het licht van de deugden van God. Zij zijn boetelingen geworden, ten dode opgeschreven, die om genade leerden smeken en de Heere als een waterstroom leerden aanlopen. Daar zijn er geweest, die naar de Heere leerden vragen met hun ganse hart én daarom ook van Hem gevonden werden. Wie weet de weg van de Heere?

Maar zie, ter vierde wake in de nacht kwam Jezus tot hen, wandelende op de zee. Een verheven gestalte wandelt met vaste tred over de bewogen golven. Het water vormt een vaste vloer onder Hem. 't Is als een kristallen vloer. 't Is de Heere, aan Hem is alle macht gegeven in hemel en op aarde. Hij is de Heere ook van de elementen. Alles is Hem gehoorzaam. De discipelen hadden bijna de moed opgegeven. Met de moed der wanhoop roeiden zij uit zelfbehoud, totdat... de golven zich boven hen zouden sluiten. Zo zijn er hier vanmiddag misschien ook wel, die met Heman in Psalm 88 klagen:

Mijn ziel, der tegenheden zat
Wordt moedeloos; wil mij begeven;
Het einde nadert van mijn leven
'k Ben krachteloos en afgemat.
Ik ben, door overmaat van kwalen
Als zij, die reeds ten grave dalen.

'k Ben afgezonderd bij de hoop
Der doden, die terneer geslagen
In 't bloeien van hun blijde dagen
Gestuit in hunne levensloop
Met aard' bedekt, van elk vertreden
Door Uwe hand zijn afgesneden.

'k Ben met verschrikking aangedaan
Mijn moed verflauwt, mijn leden beven;
Uw dierb're gunst heeft mij begeven;
De vlam Uws toorns doet mij vergaan.
'k Moet dag aan dag met duizend rampen
Als met het woën der golven kampen.

Gij hebt èn metgezel èn vriend
Van mij verwijderd in mijn lijden,
Zodat mijn ziel, hoe z' ook moet strijden
Bij niemand heul of bijstand vindt.
'k Zoek hen vergeefs, 'k moet eenzaam wenen
Al mijn bekenden zijn verdwenen.

En zie ter vierde nachtwake kwam Jezus. Geen uur te vroeg, maar ook geen minuut te laat. Wat zullen de discipelen blij geweest zijn. Dacht u dat? Daar, voor hun ontstelde blikken rijst een onbekende figuur op. Niet Jezus! O nee! Een geest uit het dodenrijk, die aan hen, hun gewisse ondergang komt vertellen. Ze zullen meegenomen worden naar de poorten van de dood. Zij meenden, dat het een spooksel was. Zij zagen Hem allen en werden ontroerd, zo verhaalt Marcus. Zij schreeuwden zeer. Met welk een verblindheid zijn de discipelen geslagen!

Zo is de Heere ook door Puttens buurtschappen en straten geschreden. Incognito. Als een Onbekende. Zoals een vorst in vermomde kleding reist, die voor een ieder onbekend is. In een andere gedaante. De wolken waren het stof van Zijn voeten. Wolken en donkerheden omgaven Hem. In ontzagwekkende majesteit is Hij neergedaald en allen hielden de adem in. En voor Wie werd Hij gehouden! De één heeft gezegd: De duivel is in Putten losgebroken. Een ander: 't Waren de demonische machten van het Nationaal -Socialisme. Weer een ander: 't Was de boze geest van Hitler of het was de kwekking van een Rauter. U vergeet weer de woorden : Kan iemand zich roeren of bewegen zonder Zijn wil? Deze zaag heeft de Heere in Zijn soevereine vrijheid getrokken. Zal iemand de Heere perken stellen in 't gebruik van de instrumenten tot kastijding of zegening? Omdat de Heere Hitler met zijn trawanten heeft gezonden, hebben wij met Hem te doen en niet met de mensen. Het gruwelijke, godonterende van het Nationaal - Socialisme is getoond. Het heeft alle goddelijke wetten vertrapt en niet gelet op het gekerm van de gevangenen. Het heeft bij monde van haar leider God gelasterd en is daarom door de Koning der Koningen verpletterd en tot de hel neergestoten. " Mij komt de wrake toe, zegt de Heere, Ik zal het vergelden." De Heere heeft het vergolden! Die wraak is in de handen van de Heere zo veilig! Daarom is het niet nodig dat wij ons zorgen maken.

Maar wat voor ons van veel meer belang is, is de vraag: Hebt u de Heere in die storm ontdekt? Want Hij is binnen gereden in ditzelfde kerkgebouw waarin wij nu bijeen zijn. Hij is de banken doorgegaan en heeft de leugen van de wereld ontvouwd. De leugen van veel levens werd getoond en Hij heeft gezegd incognito: Bereid uw huis, want u gaat sterven. O mens! Daar is maar één schrede tussen u en de dood. De tijd is kort, de eeuwigheid lang. Haast u om uws levens wil. Hij fluisterde het en 't werd goed verstaan. Bent u bereid te sterven? Kent u de enige troost in leven en in sterven? Zult u nog langer uw ziel verderven in de zondedienst? Hij heeft buiten de kerk gestaan bij de dreigend opgeheven mitrailleurs, op de hoeken van de straat, in de huizen en heeft geroepen: Wie Mij aanroept in de nood, vindt Mijn gunst oneindig groot.

Wanneer de Heere de spinwebben van ons leugenachtig bestaan doorscheurt en de ernst van het leven op het hart bindt, is daar de ontzetting in het hart van de mens. Ja, voor Wie wordt Hij dan gehouden? Is de mens niet in zijn natuur als een os, die ter slachting gaat? Wanneer de Heilige Geest in een zondaarshart gaat werken, meent de zondaar, dat hij verteerd wordt. God maakt een mens eerlijk en laat de dingen zien, zoals ze zijn. De werkelijkheid van deze aarde, die om onze zonden vervloekt is, is immers een wereld die een dal van de dood is. Het leven is een damp, de dood wenkt ieder uur. Wij snellen voort naar een geweldige eeuwigheid. De mens is een zondaar, die onder de vloek ligt en voor wie de wedergeboorte en bekering vóór alle dingen noodzakelijk zijn, zal hij het Koninkrijk van God zien.

Wat hebben wij dan gemeente toch dringend behoefte aan ogen zelf, waardoor wij een geestelijk gezicht krijgen en wij de dingen zien, zoals ze zijn. Dat de stromen van de Heilige Geest toch mogen dalen en ons verstand schenken met goddelijk licht bestraald. En zij zagen Hem allen. En zij schreeuwden zeer. Hoe erg! Jezus, de Redder, gehouden voor een spooksel. Hoe vaak is dit onder ons ook gebeurd? Dat wil zeggen, dat het gehele gebeuren van Putten wordt losgemaakt van de Heere en aan de duivel wordt toegeschreven? Maar ook omgekeerd, hoe vaak komt het niet voor, dat men van een spooksel Jezus maakt? Men heeft gedroomd, men heeft zichzelf opgeschroefd, men heeft zichzelf iets voor de geest gehaald wat men voor Jezus hield. Maar Jezus is geen iets, geen spooksel, maar een levende werkelijkheid. Daarom kennen de zo even genoemden Jezus niet. 't Is een dwaling, omdat zij niet geestelijk zijn.

Maar zie nu het voorrecht van Gods Kerk! Wanneer zij Hem in Zijn gedaante niet herkennen, dan spreekt Hij tot hen: Zijt vol goede moed. Ik ben het, vreest niet! Dáár horen zij Zijn stem! Waar het gezicht hen bedriegt, daar herkennen zij Hem aan Zijn stem! O wonder! 't is de Heere. Nu hadden zij Hem allerm minst verwacht, neen, nu zeker niet! Maar hun verwondering, blijdschap en dank is er des te groter om. Zijt vol goede moed. Hebt goede moed! Ja, Zijn schapen horen Zijn stem en zij volgen Hem. Hij kent de Zijnen en wordt van de Zijnen gekend. Welk een beschaamdheid voor de discipelen van toen en van nu. Beschaamd, omdat zij niet hadden gelet op het wonder der broden. Beschaamd, omdat zij niet hadden geloofd in Zijn toezegging, dat Hij komen zou. Beschaamd, omdat zij zelf de oorzaak waren van de verberging van het aangezicht van de Heere. Maar ook verrast! Toch gekomen, hen toch niet vergeten, hen toch niet verlaten. En Jezus zwijgt over hun hardheid en ongeloof. Hij zwijgt over hun twijfel.

Zo is Hij nog gemeente! Hij zwijgt in Zijn liefde over zoveel en komt over bergen van zonden en golven van twijfel tot de vertwijfelde, de hulpeloze en radeloze en begint met : Vreest niet! Hebt u zo, u die geslagen bent in ons midden, waar u zich vergiste in Zijn gestalte, Zijn gedaante, Zijn stem gehoord door Woord en Geest? Hebt u zo Christus ontmoet in de storm, u vrouwen, die uw man zijt verloren, u ouders, die van kinderen beroofd bent, jullie kinderen, die jullie vader, broers kwijt bent, jullie verloofden, die de toekomstdromen als een zeepbel uit elkaar zag spatten? Of kende u Hem reeds? Zijn gestalte is veel schoner dan die van de mensenkinderen. U hebt Hem daarom zo lief met een onuitsprekelijke liefde. Hebt u Hem toen of daarna ontmoet in Zijn zalige ontmoeting: Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet?

Jezus in de storm. Zalig die man, die vrouw, die jongen of dat meisje, die 't gehoord hebben: Ik ben het, vreest niet! Daaraan gaat wat vooraf. Och, wat een pogingen doet een mens niet, wanneer hij in 't nauw zit. Hij tobt zich liever af dan het op te geven en als een machteloze in de handen van de Heere te geven. Wat een strijd, de Geest twist in onze ziel, totdat wij God in Zijn deugden liever hebben dan onszelf. Wij zijn mensen, die onszelf zoeken, ook in onze smart. Daarom drijft de Geest ons van het onze af en doet ons vallen voor de Heere in 't stof. Och, wat een wonder dat de Heere mensen opraaft, die 't zelf hebben opgegeven. Met stakkerds en stumpers wil de Heere te doen hebben!

Daar bewijst Hij Zijn eeuwige liefde. Want waar de nevels na vaak lange en bange strijd scheuren en de Christus Gods, niet als een spooksel, maar als de Levende, Gekruiste en Opgestane binnentreedt, daar is de ontroering. En met de ontroering, de verwondering en de aanbidding. Die ontroering was er in de kampen. Daar was Hij overal, waar Hij in waarheid werd aangeropen, dan hier, dan daar, naar Zijn vrijmachtig welbehagen sprekend: Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet! Daarvan hebben wij nog mogen horen! Daarom konden zij in deze hel van jammer zijn en waar Zijn stem was gehoord psalmen zingen in de nacht en blijmoedig afreizen. Daarom konden zij soms anderen helpen, waarschuwen of bemoedigen, terwijl hun krachten waren vergaan. Daarom konden zij met de omstandigheden verzoend zijn, omdat zij met God verzoend waren in de Heere Jezus Christus. Daarom konden zij deze wereld verlaten, omdat zij haar zagen als één groot concentratiekamp, waarin wij allen lopen met een ster op onze rug, d.w.z. ten dode opgeschreven; vandaag deze en morgen die! Dat is de leugen van deze wereld, waarin velen geestelijk verkommeren en sterven.

Daarom konden zij er zijn, omdat de grote Heelmeester hen van dag tot dag vernieuwde en hun de reispas schonk voor de eeuwigheid. Met God kunnen wij overal zijn, maar zonder God eigenlijk nergens. Verstond een ieder van ons dat maar! Ze kregen er geen sneetje brood meer om, eer minder. Met de Heere in de storm wil zeggen met de omstandigheden verzoend.

Zijt goedsmoeds. Ik ben het, vreest niet, sprak Hij tot machtelozen. Zij die vreesden werden sterk en verrichten daden van het geloof en sprongen met God over een muur en drongen door benden van vijanden. Zijt goedsmoeds, sprak Hij hier tot hen die worstelden en kermden, die soms alles kwijt waren, maar de Heere overhielden. Ja, aan de roede kleefde voor enkelen nog honing en de roede werd gekust. Dat was en is voor Zijn volk als een toon van een harp in de storm. De Heere wilde en wil er nog in zijn. Heb ik het zelf niet met sommigen van u meegemaakt? Ik zou het hier voor het aangezicht van de Heere durven te getuigen. Deze slag is nog tot zegen geweest. Voor hoeveel mensen is de Heere alleen bekend. En al staan ook hier de weinigen tegenover de velen, Gods werk is altijd veel belangrijker dan het werk van de satan. 't Is veel groter wonder, dat een mens behouden wordt, ook door deze ramp, dan dat hij verloren gaat. De roede is nog gekust. Welk een wonder Heere, dat U nog naar mij hebt omgezien en dat U deze weg hebt willen gebruiken tot mijn eeuwig heil en ook voor anderen.! Zo is gestameld. Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet, zo wil Hij vanmiddag nog spreken tot de verslagenen van geest en die voor Zijn Woord beven. Tot hen, die Hem opmerken in Zijn daden en slagen en zeggen: 't Is de Heere! Maar zij staan nog voor de muur van hun zonden, voor hun blindheid wat Zijn Persoon betreft. Zou Hij het niet kunnen? Komt u in een te grote beproeving voor uw gevoel dan houdt u de Heere voor een spooksel en u zegt: Voor mij niet meer! Versta het dan, dat alleen in Christus de ontknoping ook van uw levensraadsel ligt. Toen Abraham in de grootste nood van zijn leven kwam, kon het alleen in orde komen toen een lam tussenbeide trad. Ziedaar het Lam ten brandoffer. Dat Lam is er en wordt u heden voorgesteld. Hij de Heere maakt Zijn Woord waar. Stel Hem toch geen perken! Hoor: Zijt goedsmoeds, Ik ben het. Zovelen Hem horen, die zijn ook getroost.

Jezus in de storm. Hij heeft het ook onder ons waargemaakt wat wij eerst zingen uit Psalm 94 : 8 en 7.

De verlossing door Christus is werkelijkheid. De Heere Christus is geen dwaallicht. Ons eigen ik en onze waan, waarin wij van leven, is een spooksel. Waar het geloof in de levende God niet ervaren wordt, waar Zijn hand en daden niet meer worden opgemerkt, neemt ongeloof, gevolgd door bijgeloof, hand over hand toe. Dan gaan wij de dood camoufleren met bloemen. Er wordt dan tot de doden gesproken: Wij zullen u nooit vergeten, enz. Wat is de mens buiten God toch nameloos arm! Waar het Woord van God zijn kracht en klem verliest, daar komen de spoken weer in ere, in welke vorm dan ook.

Wie ontdekt wordt aan zijn zonde, weet dat dit geen verbeelding is, maar een werkelijkheid. Wie met God te doen krijgt over zijn schuld, eigengerechtigheid, weet dat dit geen gezichtsbedrog is. Even sterk is de werkelijkheid de verlossing door het bloed van Christus Jezus van alle zonden. Maar de mens draait het om. Hij ziet aan wat voor ogen is en staart zich blind op het zichtbare. Voor de mens is de storm wezenlijk, ja ook voor de discipelen van toen en nu. Geheel Nederland ziet op Putten en zegt : Dat arme Putten toch en.... die slechte Duitsers!

Maar niet de storm is het wezenlijke, niet de Duitsers, enz..., maar Christus in de storm over Putten. Niet de ramp die tot in verre geslachten beschreven en besproken zal worden, maar Christus in deze ramp. Hoor de roede en Wie ze besteld heeft. Ouders, onderwijzers, denkt daaraan dat u dit de kinderen zult inscherpen. Ja inkerven, opdat dit getuigenis niet verloren ga! Spreek over de wonderlijke en vreselijke daden van de Heere in ons dorp, in onze gemeenschap. Och, dat dit meer werd opgemerkt. Dan zouden wij ons niet vergapen aan de schijn, maar leven bij de werkelijkheid van de dingen.

Daarin ligt voor ons allen een ernstige waarschuwing. Want de Heere heeft ons geslagen, maar de duivel is bezig ons te verbinden. Dat doet hij op een grove en fijne manier. Nog nimmer is er zoveel publieke gemakelijkheid geweest als in het afgelopen jaar. De wereld is ook barmhartig, maar het is een barmhartigheid van een bepaald soort. Allerlei z.g. liefdadigheidsavonden worden hier en elders georganiseerd tot leniging van de nood. Met alle respect voor deze pogingen en voor de uitzending van de kinderen, moet het toch gezegd worden, dat hier vaak de ware christelijke bewogenheid ontbreekt. Achter dit alles vindt een aanval plaats op onze jeugd. De jeugd van Putten staat in de branding en in het middelpunt van de belangstelling. De nood in de gezinnen is ontstellend groot. De vaderloze gezinnen in het bijzonder hebben het moeilijk. Hoort daarom de vermaning van de apostel Jacobus : De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is, deze weduwen en deze wezen te bezoeken in hun verdrukking en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld.

Doet u dat ook? Lenigt u de nood waar u kunt? Bezoekt u deze weduwen en wezen? Dat is de taak van de hele gemeente. Wanneer één lid lijdt, lijden alle leden. Die echte bewogenheid moge over ons vaardig worden, gedreven door de christelijke barmhartigheid de helpende hand te bieden, waar het maar mogelijk is. Ons dorp is vol van pogingen om met de storm Christus te vergeten. Er is een grote krachtsinspanning gaande om jongeren en ouderen te verbitteren, van het Woord te vervreemden en op alle mogelijke manieren af te leiden van dit ene : Christus in de storm.

Zo gaat het schip van onze gemeente voort. Vol van smart! Het schip kraakt! De levenszee is onstuimig. De zeilen vol gaten. De mast buigt en de opvarenden zijn vaak doornat en bibberend van de koude.

Wat moet er van terecht komen? Ja, zo denkt de mens. Maar Jezus op de golven is veel wezenlijker dan het schip en de krakende mast. Och, dat alles, door welke golven van ellende 't nog moet doorgaan, gaat voorbij. De wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheden, ook haar moeite, haar smart, haar strijd en aanvechting. Maar die de wil van God doet blijft tot in eeuwigheid. Een sterfgeval is wezenlijk. Een verlies, veel verliezen evenzo, maar niet minder het Woord: Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld. Alle dingen moeten medewerken, hen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. De vierde man in de oven van Nebukadnezar was veel wezenlijker dan de van hoogmoed pralende koning! Waar Christus geneest, worden de beproevingen tot een zegen, al is het geen zaak van vreugde, wanneer het beoefend wordt Waar heeft het u persoonlijk gebracht? Welke vrucht heeft het in uw leven gehad? Bent u door deze storm naar de Heere geslagen of verder van Hem af? Wat heeft het uitgewerkt? Zijn Woord en Zijn oordelen zijn een reuk des levens ten leven, of een reuk des doods ten dode. Van hoe velen geldt: 'k Heb ze geslagen, maar ze hebben geen pijn gevoeld?

Zij hebben zichzelf erover heen gezet. Let wel: Dat hebben zij zelf gedaan. Je kunt er toch niet bij blijven staan. 't Leven gaat door. Je verandert er toch niets aan. Je kunt niet altijd aan de dood denken.

Vandaar de vlucht! Voor God, zichzelf en de stilte. Op de vlucht! Is dat uw beeld? Hoe ontroerend ernstig is dan uw toestand! Waarom de Heere niet te voet gevallen? Waarom verhardt u onder de oordelen van God? Wat moet de Heere nu nog meer aan u doen? Hebt u dan de vermaning van het vorig jaar niet ter harte genomen om naar God te vragen, te vragen met uw hele hart? Wel de wonderbare gedaante gezien maar weggelopen. Misschien wel wonderbaar verlost wat uw leven betreft, als een brandhout uit het vuur gerukt. Uitgeholpen en doorgeholpen en... nu? U bent bezig nieuwe oordelen in te roepen. Hoort de dringende roepstem : Bekeert , bekeert u, waarom zou u sterven?

Hoe gaat het in Putten? Zo wordt in het gehele land gevraagd. Wat zullen wij zeggen? Bij al het goede wat God ons gelaten en geschonken heeft, moet met droefheid worden getuigd: In vele opzichten zich verhardend tegen de slagen! De stuurlieden spannen de krachten tot het uiterste. Zij mogen bedenken, dat Jezus erbij moet zijn. Er zij burgerlijk en kerkelijk een hartgrondige samenwerking en een erkentenis van de Heere. Er zij een afkeer van alles, dat Putten verder van de Heere afbrengt. Ik doe een dringend beroep op allen, die op verantwoordelijke posten staan. Ik bid u, ja, ik smeed u in de Naam van de Heere, dat u toch bedenken mag, dat de Heere u met uw gaven, op welke plaats Hij u dan ook gezet heeft , u die gaven in Zijn dienst moet besteden. Bedenk het toch, dat u eenmaal rekenschap moet afleggen voor de Heere en vraag Hem om kracht en wijsheid om 't schip van onze burgerlijke gemeente naar het Woord van de Heere te mogen besturen.

Hoe gaat het in Putten? Dat wordt gevraagd. Maar wat veel belangrijker is, de Heere komt vanmiddag weer in deze zelfde kerk en vraagt: Hoe gaat het in Putten? Hoe gaat het met u? En Hij zegt: Wist u het niet, dat Ik het was, nu twee jaren geleden?

3e Petrus naar Jezus.

Petrus vat vlam. Jezus!? Heere, indien u het bent, zo gebied mij tot U te komen op het water. En Hij zei : Kom! En daar gaat Petrus! Klimmend uit het schip naar Jezus. Met de blik vast gericht zonder af te dwalen naar links of rechts, op Jezus. Rechttuit door de storm. Daaruit sprak zijn liefde. O zeker, een liefde, die nog heel veel leren moest en nog meer afleren. Ook in onze liefde tot Jezus is nog zoveel zelf bedoeling. Wie van Gods kinderen werd en wordt dit niet vaak met smart gewaar? Maar in die liefde glansde, wat hij later zelf uitsprak: Heere, U weet alle dingen, U weet, dat ik U lief heb. Petrus had Jezus in 't oog gekregen en achtte zich tot alles-in staat. Waar de heerlijkheid van Christus aan het hart wordt verklaard of vernieuwd, daar is de blijde uitroep: Weg wereld, weg schatten u kunt niet bevatten hoe rijk ik wel ben. 'k Heb alles verloren, maar Jezus verkoren, Wiens eigendom ik ben. Alles kwijt en de Heere overhouden is het rijkste leven, dat denkbaar is.

Nu vraagt hij om tot Jezus te mogen komen. De Heere zegt: Kom! Dat zegt de Heere vanmiddag ook tot de harten, waarin een onuitblusbaar, brandend verlangen naar Jezus is. Kom! Op de golven. Om nu te leren, ziende op Christus, door het geloof te wandelen. Kent u die tijden, dat het goed gaat? Ziende op Christus als op de overste Leidsman en Voleinder van het geloof. De wolk van getuigen en de galerijen van de geloofshelden zien ook vanmiddag op ons neer. Zij vuren ons aan en roepen ons toe: Zie op Hem!

Maar toen hij de sterke wind zag, vreesde hij. Is dat diezelfde man? Ja, dezelfde man! Hij was zelfs dichterbij Jezus dan zo even en toch vreesde hij. Zo gaat het in het leven van de wandelaars naar Jezus. Zolang hij op Christus zag en 't woord "kom" hem in de oren klonk, ging het goed, maar niet toen hij zag op de wind en de golven. Zijn knieën knikten, zijn hart smolt en hij zonk. Was dat nu nodig?

Neen, zeker niet! Maar wie van ons brengt het er beter van af dan Petrus? Wie, die Christus in de storm heeft ontmoet, heeft later weer niet gewankeld? Zien op Jezus en zien op de golven? Is dat uw beeld in 't dragen van uw kruis. Wanneer en zolang u door het geloof op Jezus mag zien, is er de gang, dan kan het. Maar anders is een molshoop een berg, en vormen de noden van het leven onoverkomelijke bezwaren. Dat is in het leven van de kinderen van God de worsteling, de strijd. Dat is de machtige, adembenemende worsteling in de strijd tegen de duivel, de wereld en ons boze vlees. Strijd tegen uw afgunstig hart, tegen uw jaloezie op wat een ander heeft, tegen de zorgen, waaronder u dreigt te verzinken.

De verandering was en is er niet bij de Heere. Bij Hem is geen schaduw van verandering. Hij is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid. De verandering, het zinken is bij ons. De mens ziet uit zichzelf niets anders dan wind en golven. In de kennis van de genade is er nog zo vaak 't zien op wind en golven. Vergeten wat de Heere is, wat Hij belooft en zijn zal. Het in twijfel trekken van Zijn toezeggingen, die in de worstelingen van het geloof ook met de uwen zijn verkregen. Maar de Heere leidt alles ten goede voor Zijn volk. Want zo leren wij ons zelf en de Heere beter kennen. Petrus moest leren, dat het met zijn eigen kracht niets gedaan was. Hij kon zichzelf niet helpen. Zo is het nog. Wij kunnen ons zelf wel in moeiten, ongeloof en twijfel brengen, maar niet er uit. Daarvoor had Petrus de Heere nodig en daarvoor heeft nog een ieder van ons de Heere nodig. Kon Petrus dan niet zwemmen? Jazeker! Maar daaraan kon hij niet eens denken. Hij had de Heere nodig. Vandaar zijn S.O.S.: Heere, behoud mij! 't Was een noodkreet! Een kort gebed. Voor lange gebeden had hij geen tijd.

Hier zijn misschien ook wel mensen in nood. Dat er dan maar veel van deze S.O.S.-kreten naar boven gaan, echte S.O.S.-seinen. Veel mensen zinken. Ze zeggen zelf, dat ze zinken, maar zij geloven er niets van. Anders zouden zij wel roepen. Neen, hoe ontzettend het ook is om te zeggen, het is toch waar: De mens van natuur gelooft niet, dat hij eeuwig moet verzinken onder de toorn van God. Waar het wel geloofd wordt, worden andere klanken vernomen. Heere, behoud mij! Hoe vaak is dit gebeden, ook onder ons? Waarom riep u toen niet tot uw afgoden, die u gediend hebt en voor een deel weer dient? Waar waren uw vrienden, uw wereldse genoegens? Konden zij u helpen? Nood leert bidden, maar van hoe velen geldt: De nood was nog niet voorbij, of het gebed was al weer opgedroogd? Toch zegt de Heere in eindeloos geduld : Roep Mij aan in de dag der benauwdheid, Ik zal er u uithelpen en u zult Mij eren. Wie daarmee worstelt, die mag verstaan dat het ware gebed als een touw in de klokkentoren is. 't Kan gebeuren, dat de klokluider de klok boven hem niet hoort, maar dat hij toch wel luidt. Zo ook luidt de klok van het ware gebed in de hemel. God hoort het gebed van de verdrukte, die dreigt onder te gaan onder de golven van de ongerechtigheden.

Waar één van Zijn kinderen zinkt, is Jezus erbij. Zie Petrus! Jezus greep hem aan en zei: U kleingelovige, waarom hebt u gewankeld? Heerlijke redding! Ondoorgroendelijke liefde van God in Christus, geopenbaard. Zo gaat Jezus ook vanmiddag onder ons rond. Hier één uittrekkend en daar één bestraffend, maar een bestraffing vol liefde. U kleingelovige, waarom hebt u gewankeld? In de struikelingen worden zij niet weggeworpen. Wanneer ze vallen, worden zij weer opgericht. Dat hebben zij te danken aan deze getrouwe Zaligmaker. U kleingelovige! Het was een klein geloof. Klein geloof is ook geloof, al moet het dagelijks bidden: Verlaat niet wat Uw hand begon, o Levensbron wil bijstand zenden. De Heere blust de rokende vlaswiek niet, maar blaast het aan door de kracht van Zijn Heiligen Geest. Petrus moest nog veel leren. Door een nacht nog donkerder dan deze. De nacht van verloochening en vervloeking. Hij moest door Kruis en Opstanding heen sterven en opstaan met Christus, om in één van zijn brieven later uit te roepen: Werp al uw bekommernis op Hem! Wie nu met de psalmist moet zingen: Want, o HEER', ik ben aan 't zinken en tot hinken ieder ogenblik gereed! Die mogen moed scheppen uit Petrus' redding. De Heere is nog Dezelfde. Zijn armen reiken van de hemel tot de aarde en trekken nog uit de diepten van de smart.

Over de golven en de baren komt Hij en is altijd daar, waar er één zinkt. Maar waar Hij komt, daar wordt het stil, heel stil. En deze stilte wordt aanbedding. Zo gemeente, eindigen wij en roepen uit, neen stamelen we met onze gebroken gezinnen en levens: Waarlijk : “ Gij zijt Gods Zoon!”

Amen.

Gebed.

Slotzang: Psalm 84 : 3 en 4.

Zegenbede.